

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Dvbivm V. An Religioni nostræ conveniat studium conversionis animarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

ur divinis rebus, ac DEO mens semper inhæreat. Pro hoc sine cellæ solitudo & clausura sectanda est; jejunia, vigiliae, corporis nuditas, silentium, carnis abstinencia, & reliquæ asperitates suscipiendæ sunt. Et denique quicquid ab hoc diversum est, quamvis aliàs magnum videatur; importunum tamen, aut etiam infirmum, seu noxium judicandum est.

Pater igitur ex dictis, post orationem, & meditationem, in nostrâ Regula & professione secundum locum obtinere vitæ asperitatem: in qua etiam potissima pars est, cella, sive monasterii clausura. Ita, ad hæc duo, nempe ad vitæ asperitatem, & clausuram, veluti ad duos orationis pedes, & firmissimas nostrî instituti columnas cetera reducuntur. Quare studiosus quisque nostræ professionis sectator, post orationem, colat penitentias, sive vitæ asperitatem, & clausuram.

Qualiter
vitam
mixtam
Religio
Carmel.
ample-
atur.

Secundò existimo, secundariò studendum esse nobis animarum salutem, sine detrimento tamen (quantum fieri potest) principalioris finis. Et (ut clarius loquar,) hæc secunda assertio constituo, nostræ Religionis institutum mixtum esse contemplatione, & actione; non tamen ex æquo, sed principaliter ex contemplatione, secundariò autem, & minùs principaliter, ex actione.

Duo continet probanda. Primum principale objectum & adequatum nostrî Ordinis esse divinæ legis meditationem, ac contemplationem; quod satis constat ex dictis. Secundum objectum, secundarium & principaliori annexum, esse studium salutis animarum: quod nobis restat probandum, idque serio DEO favente jam in sequentibus latius probabimus, repetitis iis, quæ aliquando diximus in *Stimulo missionum*, sive in *libello de propaganda à Religiosis per universum orbem fide*.

D V B I V M V.

An Religioni nostræ conveniat studium conversionis animarum.

Religiosis omnibus, quantumvis solitudinè ac contemplationi deditis, valde esse consentaneum, imò expeditissimum Ecclesiæ conatus in animarum conversione adjuvare, latissimè in 2. parte *Stimuli missionum*, & in 2. parte lib. 2. de *Conversione omnium Gentium*, tam ex Regulis sive institutis Religiosorum omnium, quam ex multis aliis argumentis; imò verò Religiosos omnes præ aliis huic functioni esse apertissimos, cum ex fructu à Religiosis Ordinibus in Ecclesia DEI percepto, tum ex aliis capitibus plenissimè ostendimus. Inter Religiosos verò ad tantam gloriam à DEO fuisse Ordines mendicantes veluti coadjutores fidelissimos electos in 3. parte *prædicti operis*, & ex antiqua horum sanctissimorum Ordinum in Ecclesia institutione, & ex fructu, qui tanquam ex uberimis fontibus in Ecclesiæ arva emanavit, conati sumus demonstrare. Ex quibus in 4. parte *Stimuli Missionum* manifestè, ut puto, deducebamur proximorum curam, ac de propaganda fide sollicitudinem, tantum abesse, ut cum nostro instituto pugnet, quin potius maximè sit illi consentaneum: & quod ad illius finem scopumque specialem reducat, illumque mirificè perficiat.

Vatius
hujus
quæstio.

Præmittendum autem illud erit imprimis, quod quantum ad præsens attinet propositum, multiplex potest esse sensus hujus asserti. Primò,

an sit contra nostrum Institutum saluti proximorum studere. Secundò, an sit conformè. Tertio, an etiam pars principalis nostrî instituti, ut pote quæ ad finem nostrî instituti pertinet.

Secundò præmittendum, institutum Religionis duo includere: primum Regulam ipsam à summis Pontificibus comprobatam, deinde Religionem finem sive scopum, ad quem omnia alia tam in Regula, quam in Constitutionibus præscripta destinantur. Regula igitur præcisè sumpta non constituit institutum, neque Religionem peculiarem, sed est veluti materia, ac generica quædam institutio, quæ specificatur, & contrahitur ad varios fines, quos sibi, ac posteris Religionum Fundatores præfixerunt: ut patet ex Regula D. Augustini, sub qua innumere militant Religiones inter se distinctissimæ, ac in suis functionibus ferè contrariæ. Quare non tam ex Regula, vel saltem non ex ea potissimum, quam ex Fundatorum Religionum sine in Constitutionibus præfixo, institutum Religionis est judicandum: & à fortiori vis & latitudo instituti pensanda erit, præcipuè ex declarationibus, ac Bullis summorum Pontificum; quia cum Regula sit jus quoddam humanum, & (ut nuper dicebamur) veluti materia quædam, à summis Pontificibus, à quibus confirmationem, vimque obligandi accipit, explicatur, declaratur, extenditur, ac pro temporum, & locorum mutatione limitatur, corrigitur, aut ad altiore finem, sive scopum sublimatur. Unde instituti Religionis appellatione, vel potissimum intelligere finem particularem illius Ordinis, ut Prædicatorum prædicare, Monachalium contemplari; aut ipsam Regulam præcisè sumptam: Ac denique instituti nomine comprehenditur tam Regula, & Constitutiones, quam finis specialis Religionis: quare quicquid in Constitutionibus præcipitur, vel alio modo ad Religionem pertinet, solemus dicere, ad Religionis pertinere institutum. De instituto igitur, in hac triplici acceptione erit sermo, an in aliqua illarum Ordinis nostrî instituti, præcipuè Regula, Constitutionibus, aut speciali ejus fini pugnent, vel consentaneæ sint Missiones.

Tertio tanquam certum indubitatumque supponimus (latius inferius probandum) nomine, sive titulo salutis proximorum contineri tam fidelium, quam infidelium curam: id enim apertissimè probant rationes infra adducendæ, ac allatæ supra. Quare si probaverimus nostræ professioni valde esse consentaneum, de salute proximorum procuranda tractare; non erit dubium, quin idem censendum sit de infidelium conversione.

Quatuor igitur, aut quinque capitibus rem totam comprehendam. Primò, ex Regula. Secundò, ex summorum Pontificum testimoniis. Tertio, ex auctore ejusdem Instituti, ac ex nostrorum majorum exemplis. Quarto, ex mediis, hoc est, ex legibus scriptis. Denique quintò, ex fine speciali, quem nos communiter scopum nostræ vocationis appellamus. Ex his ergo principiis apertè deducam, ad nostram familiam curam hanc, & sollicitudinem, pro juvandis proximis potissimum spectare: dicturus deinde de eximia illa functione, quæ in infidelium salute procuranda versatur.

Ex

Ex vi Regulæ, quam nos primitivam appellamus, proximorum salutem incumbere tenemur.

§. I.

Præmitto primò tanquam indubitatum, nullam esse in Ecclesia DEI Religiosorum Regulam, cum qua pugnet studium salutis animarum; quod probat D. Thomas, 2. 2. q. 187. art. 1. ex decreto BONIFACII Papæ VIII. c. nullam 16. in quo expressè it. bilitavit, à nulla Regula id esse vetitum. Quocirca universis Religiosorum Institutiis & Regulis, (ut ibi ex Bonifacii sententia infert D. Thomas) congruit, proximorum animas adjuvare, ut latius in 2. parte cap. 1. Stimulium missionum, & libro 2. de Conversione omnium Gentium procuranda pars. 2. demonstrat avimus. Quod vero Regula nostra illud ipsum minime interdicat, ex Bonifacii Papæ autoritate constat. Is enim optimè instituti nostri formam, ac Regulæ normam callebat, cum tempore primitivi ejusdem vigoris floruerit, ipsamque ab Innocentio IV. mitigatam & elucidatam declaraverit, nec non amplissima & multiformia Religioni indulserit privilegia, relata in Speculo Ordinis, quorum nonnulla proximè subiecto §. in medium profereamus. Igitur cum decreverit, in nulla regula prohiberi animarum curam, & nostram unà cum aliis sub hoc decreto comprehendendi, manifestum est.

Præmitto II. Regulæ nostræ hanc animarum salutis functionem non modò non advertari, quin potius eidem apprime convenire. Enim verò cum cellæ recessus & solitudinis custodia præcipitur, id absolutè nequaquam, sed cum hac limitatione, (nisi aliis iustis occasionibus impediamur) commendatur. Ad hæc, in fine Regulæ subjungitur: Si quis verò superrogaverit, Dominus cum redierit, reddet ei. Quibus verbis apertum est ostium permagnum, ad omnia divina consilia, quæ Regulæ non contrariantur. Docete autem vel annunciare verbum DEI, cum Evangelicum consilium sit, vel potius præceptum, ut voluit D. Thomas opus. 19. alicui Religiosorum instituto repugnare nequit.

Tertio ceu indubitatum constituo, in Regula nostra apertissimum contineri præceptum de tuenda, sive procuranda proximorum salute, idque hæc verbis: Dominicus quoque diebus de custodia Ordinis, & de animarum salute tractetis, ubi excessus & culpa Fratrum, si qua in aliquo deprehensa fuerint, charitate mediâ corrigantur. Quo (cum enim INNOCENTIUS ista verba (de animarum salute) adderet, si dumtaxat de Religiosorum profectu ageret & Annon illis verbis (de custodia Ordinis) & similibus aliis, ubi agit de culparum animadversione, satis superque consulum foret? num peculiaritè ac certa tempora requireret Pontifex, quibus Religiosorum spiritali emolumento invigiletur, cum id omni tempore à Prælati inquiri debeat? Verum quo clarius horum verborum genuinus sensus innotescat, recolendum est, in Regula olim ab Alberto primitivè tradita, illa verba (de animarum salute) non haberi, ut videre est in ipso textu Regulæ apud Paleonidorum lib. 3. cap. 2. & in præfationibus expositionis Regulæ, quam nos præteritis annis in lucem edidimus, sed eadem postmodum in correctione ac declaratione Regulæ Alberti, ab Innocentio IV. facta, ac postulantibus ipsis Religiosis fuisse adjecta, uti & reliqua, quæ in Regula pruden-

ter inserta fuerunt. Itaque Regula circa prædictum locum sic olim habebat: Dominicus quoque diebus vel aliis, de custodia Ordinis tractetis, ubi excessus & culpa Fratrum, si qua in aliquo deprehensa fuerint, charitate mediâ corrigantur, nulla facta mentione de animarum salute.

Oportet igitur, ut quænam ac quanta fuerit occasio addendi illa verba (Et de animarum salute tractetis) aperiatur, quo sic de mente Regulæ & sensu, dubitandi locus non supersit. Quapropter breviter attingam. Olim invadentibus terram sanctam Saracenis (ut latius profequuntur Ordinis historiographi, præcipuè Guilielmus de Sanvico, Eremita montis Carmeli, in Chronico de multipl. Religionis Carmelitarum, per provincias Syriæ, & Europæ, & Paleonidorum lib. 3. cap. 5. & 6.) non sine DEI nutu, opè, ac revelatione, majores nostri Syriam, Palestinam, & alia terræ sanctæ loca deserte se sunt coacti, & in Europam transmigrare. Quare anno Domini 238. supra millesimum nonnulli natione Cyrii in Famagustam, alii vero Siculi in Siciliam, in Massiliam alii, ac in provincias & regiones Europæ varias, varii transfretarunt, qui in prædictis regionibus, Ordinis Monasteria divina freti gratia crexerunt. Cum igitur in Eremitis Syriæ ob crebras Paganorum infestationes, sine periculo degere non possent, in Europa vero utpote ignoti, à Prælati aliisque personis supra modum vexarentur, nec possent facile, ut olim in Eremitis singuli seipsos servare, statuerunt coire in unum, & civitates villasque conjunctim inhabitando, suæ & proximorum salutem attendere. Testatur ipsum INNOC. IV. qui Europæ Prælati IV. Pontificatus sui anno, (ut refert Paleonid. lib. 3. cap. 6. & lib. 9. cap. 5. Speculi) in hunc modum rescripti: *Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, & Episcopis, ad quos præsentis litteræ pervenerint, salutem, & Apostolicam benedictionem. Paganorum incurfus dilectis filiis Fratribus Eremitis S. MARIE de monte CARMELI, necessitatem indicasse dignoscitur, quod se ad has marinas partes, non sine afflictione multa spiritus contulerunt, cum in contemplationis dulcedine recreari solitis, ex huiusmodi transita turbata non modicum fuerit quietis mentis. Cum itaque ipsorum ad hoc aspiraret affectio, ut per Apostolicam pietatis auxilium, statim consequi valeant in quo sibi & proximis, DEO propitio, ad salutem proficere hilarificent, fraternitatem vestram rogandam duximus, & monentem per Apostolicam vobis scriptam mandantes, quatenus ipsos, dum ad vos pervenerint, benigno suscipientes affectu &c.*

In quo rescripto primo animadvertendum est, ipsius litteras expeditas fuisse ante mitigationem Regulæ, quam sequenti tunc anno præstitit INNOCENTIUS.

Secundo ante ipsam Innocentii correctionem Fratres prudenter mutasse consilium, ut qui antea in Eremitis contemplationis tantum dulcedine tenebantur, mox in villis degere compulsi, non contemplationi tantum, sed & proximorum salutem vacare destinabant, ut clarè innuunt hæc verba: *Cum itaque ipsorum ad hoc aspiraret affectio, ut Apostolica pietatis auxilio statim consequi valeant, in quo sibi & proximis, Deo propitio, ad salutem proficere hilarificent, expendenda sunt illa verba statim consequi valeant.* Intendebant enim non perfunctoriè, sicut & Eremitis permittebatur proximos juvare, sed ad illud ex vi status teneti. Eum in finem, sequenti anno (ut ex Regula constat) Regulam Alberti corrigi, mitigari, ac declarari, præsertim circa prohibitionem habitandi in villis & civitatibus, ab Innocentio postularunt.

Quo-

Legend.
Joan. à
PESCU-
MARIA
Tom. 4.
Tract. cui
titulus,
Assertio
Missionum.
Orationum
adversarum
resolutio.

Et Ven.
P. Hieronimi
Graciani
liber de
xelo pro
pagatione
Fideli.

Quocirca paulo post annexit Innocent. IV. illa
verba de animarum salute tractatis; quæ declaratio
postquam à Sede Apostolica dimanavit, statum,
quem ardentibus votis exoptarant, hæc sunt, in
quo & suæ & proximorum salutis impensè inda-
ganda; conatus suos exereere possent.

Ab hac igitur Innocent. IV. Regule correctio-
ne ac declaratione, arcta illa eremiticè vivendi
consuetudo, in alteram nempe Cœnobialis vitæ
methodum mutata est: quæ enim divinæ tantum
contemplationi priùs insiltebat, cœpit exinde
proximorum curam ac vigilantiam in se suscipere:
quod & expressè docuit Specul. Ordinis lib. 9. cap. 8.
in fin. his verbis: Professores hujus Religionis,
qui in monte Carmeli tempore ELIÆ & ELISEI
Prophetarum continuè & incessanter in contem-
platione DEI perseverant per annos circiter bis

Religio
Carmeli
perstitit
in Car-
melo an-
nis 222.

Vaticinia
de Car-
meli de
solatione
Jerem. 4.
Isai. 16. c.

A monte
Carmeli
Ordo
propaga-
tus per
diversas
mundi
partes.

mille ducentos viginti unum, in hac persecutione
montem illum ex toto amiserunt, quod ideo to-
tum factum puto, ut adimpleretur, quod varici-
natum fuerat per Jeremiam Propheta dicentem:

Aspexi, & ecce Carmelus desertus; jam enim læticiam
& exultationem, quibus, contemplationis dulce-
dine, in eodem monte Professores hujus Religio-
nis recubabant, non esse perpetuo ibidem per-
mansuros, Isaias dudum prophetaverat, di-
cens: Auferetur læticia & exultatio de Carmelo.

Ab illo tamen monte dilatati fuerunt professores hujus
Religionis in diversas mundi partes. Qui etiam no-
visunt, scilicet à diebus D. Papa Innocentij IV. & san-
ctissimi Regis Ludovici, ab eodem monte Carmeli, in
partibus Occidentalibus multiplicati sunt in multas
provincias provinciaeque in domos; domus in personas
multas sufficiens & idoneas, per orbem virendo
florent, & florento multum fructum adferunt, ad
signi Catholicae auginctum.

Ab Innocentij etiam IV. temporibus, cum Fra-
tres ad procurandam salutem proximorum jam
ex Regule præscripto sese adstringi intelligerent,
Prælati eorumdem, opportuna capessere media, ac
de ratione studiorum Theologiae cogitare cœpe-
runt, eaque Religiosis injungere, eisdem Confes-
sionibus excipiendis, verboque DEI distemnan-
do exponere non neglexerunt. Constat hoc sper-
tissimè ex verbis ipsius Innocentij IV. apud Specu-
lum Ordinis fol. 96. ubi hic habetur:

INNOCENTIUS Episcopus, Servus servorum
DEI, dilecti filii Priori, & Generali, & Fratribus
Eremitis S. MARIE de monte Carmeli, salutem &
Apostolicam benedictionem. Devotionis augmentum
vobis DEO propicio provenire confidimus, si super his,
quæ piè cupitis nos benignos ad gratiam habeatis. Cum
itaque, sicut ex tenore vestre petitionis accepimus,
plures vestri Ordinis in Theologica facultate instructi
competenter existant, nos vestrum supplicationibus an-
nuentes, sibi sibi Prior, presentium auctoritate conce-
dimus, ut illis ex prædictis Fratribus, quos ad hoc ido-
neos esse cognoveris, proponendis Fidelibus verbum DEI,
& audiendo confessiones eorum, de Diocesanorum ta-
men locorum assensu, licentiam largiaris, sine juris
prejudicio alieni. Dat. Assisi 7. Kalen. Septemb. Ponti-
ficatus nostri Anno XI.

Ubi Innocentius Fratribus ipsis Eremitis, ad-
huc in monte Carmeli habitantibus, concedens,
ut Prælati Religiosos idoneos Confessionibus
excipiendis exponant, supponit aperte, id ipsum
institutum ac Regule eorum normæ congruere,
quia in illa animarum salus expressè erat com-
mendata. Ipse etiam Innocentius Episcopo Leo-
dienti, in Religionis favorem referens (ut in
Speculo Ordinis fol. 74. refertur) rem hanc non mi-
nus aperte confirmat dicens: Cum itaque dilecti

Filij, Prior & Fratres Eremitæ de monte Carmeli in
Anglia commorantes, ad tuam diatissim divertere cu-
pant, ut ibidem insistant divinis legibus, & sibi ac alijs
gloriam perpetua claritas acquirant.

Denique ab hoc tempore, omnes ferè Pontifi-
ces, qui Ordinem privilegiis gratiisque innumeris
condecorarunt, uno ore loquentes, vel institum
Ordinis ex eo commendant, quia bisarium,
scilicet activæ & contemplativæ vitæ studium am-
plectatur, vel id ceu certum supponunt, uti latius
sequenti §. ostendemus.

Illud tamen obiter considerandum, tam IN-
NOCENTIUM IV. quàm alios Pontifices in suis
Bullis, dum Fratres nostros DEO & saluti proxi-
morum addictos referunt, simul eos Eremitas
appellare, ut ostendant eum Eremitarum nomi-
ne, curam proximorum salutem propagandi, non
pugnare, ut clarè constat exemplo Fratrum Au-
gustinienis, qui adhuc Eremitarum nomine
gaudent.

Ceterum etsi nullum esset in Regula, hæc de re
expressum præceptum, sufficeret, ut initio profes-
sioni sumus, quod in ea non prohiberetur. Ne-
que enim D. Augustinus in Regula meminit salu-
tis proximorum, & tamen sub eo diversæ Christo
famulantur congregationes, quæ licet habitus di-
versæ sint, variæ in constitutionibus, discretæ in
Cæremonijs, unâ tamen contentione glorificandæ
di DEUM, & proximum eidem lucrificandi, se
exercendo in pijs operibus, defudant.

Summorum Pontificum testimonijs,
animarum curam nostro Instituto
inesse comprobatur.

§. II.

NOstrum Institutum mixtum esse ex actione
spirituali, & divinum contemplatione, ex
summorum Pontificum testimonijs, ad quos spe-
ctat proprium uniuscujusque Ordinis Institutum
declarare, ita clarè convincitur, ut non opus sit
pluribus uti argumentis. Eorum igitur tantum
litteras, ac testimonia præferam, qui tempore Re-
gulæ (quam nos primitivam appellamus) flo-
uerent. Quare omnes infra adducendi; aut horum
Pontificia functi, ante Eugenium IV. (qui anno
Domini 1431. regulam omnino mutavit, ut ex
temporum computatione clarissimè conspiciere
licebit) claruerunt.

A tempore igitur INNOCENTII IV. ut in
fine præcedentis §. 1. leviter attigeram, omnes ferè
Pontifices, per varia sæcula, continua suarum lit-
terarum serie, nostro Instituto curam animarum
salutem promovendi consensaneam esse, vel sup-
ponunt, vel clarissimè exponunt verbis. Et ut
nunc omittam INNOCENTII IV. præcedentis
§. allata testimonia, (quæ si attentè expendantur,
efficacissima sunt, ut credamus etiam illa felicissi-
ma ætate, majores nostros in montis Carmeli va-
sta solitudine, cum Eremiticæ vitæ observantia,
litterarum palæstram, ac animarum curam con-
juxisse) adducam & alia aliorum Pontificum gra-
vissima effata, qui INNOC. IV. vestigia, ac men-
tem secuti sunt, quorum Apostolicæ literæ ha-
bentur in Speculo Ordinis prope finem, loco, &
pagina à nobis adducendis.

URBANUS IV. in Bulla, quæ incipit: Pietatis
opus &c. in Speculo fol. 73. Maxime (inquit) cum
ipsi (loquitur de nostris Religiosis) studeant sub
extrema paupertate vivere, ipsorum ergo ad hoc fer-
venter

In ipso
Carmelo
cum con-
templatione
literarum
et. Inter
rati studium
& animarum
curam
conjunctum
erunt.

Summorum
Pontificum
testimonia

venter
DEO pro
lam Urb
Speculo
delum o
fiones, il
marum f
savor d
URB
do veser
tatu. D
stadio it
pervenit
secundit
insignit
Arnam
tu fruct
CL
qua in
& pro
Urban
secund
ex alia
fol. 62
BC
Religio
Ipsi p
porab
Ubi
sint
Con
clarè
felicis
ita ut
XXX
O
plan
gati
sistun
At
dicit
lum
tium
rib
M
M
Q
P

nia de
copioso
fructu,
quem in
animarū
salute
promo-
venda
produxit
semper
Carmel.
Oido.

venter spirat affectio, ut per eorum ministerium salus DEO proveniat gratissima animarum, &c. Idem etiam Urbanus in Bulla incipiente, *Vobis ad hoc* (in Speculo fol. 69.) concedit Fratribus licentiam Fidei omnium ad se venientium audite confessiones, illisque reddit rationem: *Quia qua animarum salutem paritura credimus, benigno concedere favore debemus.*

URBANUS IV. in alia Bulla: *Sacer* (ait) *Ordo vester in agro Dominico, divina dispensatione plantatus, Dominicum gregem illuminat, & currentibus in stadio iter insinuat, quo ad salutis bravium facilius pervenitur.* (Et infra) *Hæc sacra Religio virtutum fecunditate referta, ex sua institutionis exordio, per insignium meritorum gratiam, & exemplaris vite doctrinam uberes habet in universali Ecclesia honestatis fructus prætulit, & salutis &c.* in Speculo fol. 72.

CLEMENS IV. *Præclara Ordinis vestri Religio, qua in agro Ecclesie habet uberes fructus produxit, & producit.* Et infra etiam repetit prædicta verba Urbani IV. nimirum, *Hæc sacra Religio virtutum fecunditate &c.* in Speculo fol. 72. Idem colligitur ex alia ejusdem Clementis IV. Bulla apud Specul. fol. 62. p. 2.

BONIFACIUS VIII. in Bulla, quæ incipit, *Religioni vestra meretur honestas, ut peccatoribus vestris præsertim animarum salutem concernentibus favorabiliter annuamus, &c.* in Speculo fol. 69. p. 2. Ubi concedit Pontifex Ordinis Prælati, ut possint Religiosos exponere ad prædicandum, & Confessiones audiendas. Omnes hi Pontifices clarè supponunt animarum curam, ad nostræ professionis scopum, & finem reduci. Sed & clarius, ita ut nullus relinquatur dubitandi locus, JOAN. XXII. in Bulla: *Sacer.* (inquit fol. 67. Specul.)

Ordo vester in agro Dominico Divina dispensatione plantatus &c. Cujus professores mundanis à se relegatis illecebris, calestium contemplationi vacantes insistent jugiter, & profectibus animarum. Et infra: *Ad ea libenter intendimus, per quæ Professores jam dicti nullum interna pacis patientur excidium, nullumque sui status perferant detrimentum, ut eo devotius divino cultui, ac salutis animarum insistant operibus, quo quietior eorum status fuerit &c.* Datum id. Martij, Pontificatus sui Anno I. Quæ verba CLEMENS VI. in alia Bulla, apud Specul. fol. 67. quæ etiam incipit: *Sacer ordo vester* anno VI. sui Pontificatus, ad litteram repetit & confirmavit.

Ac deinde JOANNES ipse XXII. Anno XI. sui Pontificatus in Bulla quæ incipit, *Inter ceteros Ordines, quæ habetur in dicto Speculo, fol. 69. p. 2. inter alia ita Ordinis Fratres descripsit: Sane pro parte vestra fuit in Consistorio propositum coram nobis, quod Ordo vester, cuius institutio Concilium generale præcepit, ab antiquo per sedem Apostolicam approbatus, in diversis mundi partibus, in sacra pagina Magistris, Baccalareis, Lectoribus, Scholaribus, & quam plurimis Sacerdotibus eruditus, ac sufficienter instructus, in prædicationis officio verbi Dei, nititur resplere, ac in iisdem partibus Fratres sufficientes, & utiles ad irrigandum agrum fidelium rore verbi Divini, & excolendum eorumdem Fidelium mentes, non solum eruditione sermonis, sed Confessionum auditione, & penitentiarum impositione salutarium existere dignoscantur, &c.* In hac Bulla idem summus Pontifex Joannes auctoritate Apostolica Constitutionem Bonifacii VIII. relata in Clemens. Dudum, de sepulturis, & in *Extravaganti*, super Cathedralam, quæ loquitur expresse tantum de duobus Ordinibus Mendicantibus, Prædicatoribus scilicet & Minoribus, (ubi eos coadjutores Episcoporum constituit, atque privilegia indulget)

plenissime extendit, ad nostri Ordinis professores. Illud quoque obiter considerandum, ante ipsum Joann. XXII. à tempore Innoc. IV. ut clarè ex superioribus constat, nostri Ordinis professores additos fuisse animarum ministerio, sicut & Fratres Prædicatores à sua institutione, qui tamen à Bonifacio VIII. & nos à Joanne XXII. ceterique Ordines Mendicantes Episcoporum effecti sunt coadjutores.

Hæc sunt Pontificum testimonia, omni exceptione majora, quibus regulæ primitivæ, (omnes enim ante Eugenij IV. mitigationem claruerunt) ac institutionis nostræ mens apertissime declaratur.

Ex constitutionibus idem demonstratur.

§. III.

UNIVERSÆ ferè utriusque Congregationis, tam Hispaniæ, quam Italiæ conditæ ab initio leges, huic animarum zelum, tamquam nobis consentaneum, nostri instituti athletis injungunt; quod validissimum est argumentum, quo animarum zelum semper fuisse Religioni proprium confirmatur. Neque enim efficacius Religionis aliqujus spiritus aliunde probari potest, quam ex Regulis in eadem scriptis, ac observatis: Nam leges ipsæ, & instituta, clarè vivendi modum, & semitam cujusque Religionis edocent. Quod ut clarius liqueat, breviter perstringam Constitutiones de hoc argumento hæctenus in Religione factas: in iis enim apertè animarum zelus commendatur, & quibus id potissimum fieri debeat medius, demonstratur: Unde ad oculum videre licebit, zelum animarum semper in Religione viguisse, nec non conjunctionem illam vitæ activæ, & contemplativæ, quæ ad æquatus status nostri finis existit.

Præsupponendum itaque est Reformationem nostram initium sumpsisse Anno 1568. prima Dominica Adventus, & ab illa die usque ad quartam Martij 1582. qua Capitulum Complutense celebratum fuit, factaque separatio à Patribus mitigatis, undecim anni currebant. Quo tempore scriptis Legibus, ac Constitutionibus carentes, factis ipsis atque exemplis primi illi Patris hujus novæ Reformationis institutum posteris apertè demonstrarunt. Æstibat tunc apud illos Patres, & contemplationis studium, & ardens animarum zelus: crebræ, ut beata Virgo THERESIA in suis *Fundationibus* cap. 13. recenset, & nos infra latius dicemus, erant ad populum prædicationes, Confessionum exceptiones: crebri pro juvenandis proximis per vicos, & castella excurtus.

Præterea hoc etiam spiritu, & intentione conditæ fuerunt primæ Constitutiones in Capitulo Complutensi Apostolica auctoritate interveniente, in quibus clarè, & apertè pluries animarum zelus commendatur. In prima namque parte cap. 2. num. 1. dicitur, in Ordine nostro tria Conventuum genera distinguenda: Unum pro novitiis, alterum pro studentibus, tertium pro professis, & in eorum quolibet diversa studia, & exercitia secundum cujusque scopum esse stabilenda. Et postea additur: *In primo enim præcipue de educatione spirituali, in II. de litterarum studio, in III. verò de spirituali Monachorum profectu, & animarum aliarum salute est habenda ratio.* Ecce primis

Animarū
zelus
quanto
per vi-
guerit in
utraque
Congrega-
tione
Carmelitarum
Discalceatorū
docent
cōplures
earum leges
ac constitu-
tiones.

primis hujus reformationis legibus animarum zelus non obiter, aut perfunctorie, sed serio, & quasi scopus manifeste præfixus: Ecce Religiosorum nostrorum statum in duas divisum partes: alteram, quæ de educatione spirituali, & animarum nostrarum profectu agit, (quæ ad Ordinis custodiam spectant; alteram, quæ de litterarum studiis, & proximis juvandis, quæ ad illa verba Regulae, *Et animarum salute tractetis*, referenda sunt. In hac igitur Constitutione, (quæ etiam continuata est usque ad nostra tempora) Regulae nostræ mens, & serè ipsa verba, de quibus cap. 2. agebamus, nempe de *custodia Ordinis, & de animarum salute tractetis*, expressa, declarata, ac ut oblectetur in Ordine præfixa, non sine divino consilio exponuntur. Et in eadem prima parte Constitutionum, cap. 17. de studiis, & studentibus, num. 2. sic habetur: *Quia verò Religiosos decet, ut hæresis & vitia extirpentur, eaque legere qua sibi, & proximis, in fide, & moribus prodesse dignoscuntur &c.* Atque hic etiam animarum zelum præcipi manifeste constat, cum in eum finem studiorum exercitia sint ordinata. Constitutiones hæc decem annis continuas, in viridi observantia fuerunt, atque his durantiis animarum zelum in Religione floruisse, nemo est qui negare possit.

Post quas Constitutiones aliæ introductæ sunt, & ut verius dicam continuatæ eadem hinc e, in Capitulo Madriti celebrato, Anno Domini 1590. in quo præsidente Religiosissimo viro Patre Nicolao de Oria, statuta omnia, quæ animarum salutem concernebant, auctoritate Apostolica denuo fuerunt stabilita, seu potius confirmata, & ex consequenti eundem Religionis spiritum Apostolica auctoritate firmatum. In prima enim parte cap. 9. num. 6. sic dicitur: *Et quia convenit Religiosos studere vitiorum ac hæresum extirpationi, atque ea legere, quæ ad fidei promotionem, bonorumque operum incrementum, ac proximorum salutem conducunt.* Et in 2. parte cap. 12. *Erunt in Religione nostra tria domorum genera, unum in quo Novitij instruantur, alterum collegiorum pro studentibus, tertium pro Professis.* Et post pauca, *In primo præcipue de educatione spirituali &c.* eisdem enim omnino verbis ac in Constitutionibus Compluti editis, ut nuper retulimus. Potestne clarius, & expressius commendati animarum cura? Faciunt etiam ad hujus veritatis confirmationem ea, quæ in dictis etiam legibus caventur in prima parte cap. 4. num. 2. *Quod scilicet in Conventibus, in quibus generalia studia non existunt, (qui videlicet de numero eorum sunt, quibus cura, & zelus aliarum animarum injunctus atque commissus est) sint duo Regentes, qui sacras litteras legant, eo scilicet fine, ut in Scripturis Religiosi edocti, populo possint prædicare, quia utilis est ad docendum.* Deinde parte 2. cap. 14. num. 8. habetur: *Et quia doctrinam Christianam populum edocere obsequium est Deo acceptissimum, ideo quilibet Provincialis in Conventibus sua Provincia, prout sibi magis expediens visum fuerit, vel in Conventu, vel extra hoc ipsum præstabit.* Hæc leges, & spiritus fervor in Religione perseveravit decem annorum spatio ad annum usque 1600.

Deinde Anno 1600. in Capitulo celebrato Paltranzæ, sive Toleti aliæ leges publicatæ sunt, quas delegati cum auctoritate Apostolica sicuti priores sanxerunt: in quibus uti & in ceteris nobis injunctus atque commendatus fuit zelus animarum. In prima enim parte capite 1. numer. 2. dicitur: *Prima nostra obligatio est, qua nos ante*

omnia Divino obsequio, deinde nobis in Christis, atque ultimo proximorum saluti studere tenemur. Ac in eadem prima parte cap. 19. num. 24. scriptum est: *Et quia non solum in Collegiis, sed etiam Religionis nostræ Conventibus litterarum exercitia esse oportet, ut aptiores reddantur, qui animarum salute incumbunt.* Et eodem cap. num. 28. *Procurent diligenter Pralati Religionis nostræ, ut Bibliotheca Conventuum nostrorum probe instructæ sint omnibus libris necessariis ad profectum proximorum promovendum.* Vigerunt leges hæc ad annum usque 1604. in quo Constitutiones novæ conditæ sunt, ac in novam formam redactæ. In his demum legibus quid clarius, quam animarum zelus in ipsarum vestibulo præscriptur? In cap. enim primo ita scriptum invenitur: *Præterea cum sacer Ordo nostris ad excolendam vitam Domini ab Ecclesia sancta vocatus, ad Sandorum Patrum Prophetarum ELIÆ, & ELIÆ, aliorumque vestigijs inherendo, non solum celeste contemplationi insistat, sed & profectibus jugiter vacet animarum, tam contemplationem quam actionem complectitur.* Quibus verbis clarè satis exprimitur, finem nostrum mixtum esse ex contemplatione, & actione: Et in 2. parte dicitur cap. 1. num. 3. *Quatuor sunt apud nos monasteriorum genera. Primum in quo recipiuntur, & instruantur Novitij: Secundum in quo recipi, & in virtutibus radicati in sacrarum litterarum doctrina, & scientia eruduntur, hujusmodi sunt Collegia: Tertium verò de spirituali Monachorum profectu, & animarum salute est habenda ratio. Plenius id confirmatur ex his, quæ in secunda parte capite 4. num. 19. scripta reperies: *Studeant Pralati, ut in librorum officina omnes libri necessarii, tam ad Religiosorum profectum, quam ad proximorum salutem reperiantur.**

Similes in omnibus terè conditæ sunt à nostra Congregatione Italicæ Constitutiones, quæ etiam cap. 16. part. 2. Missionum Seminarium Romæ, & in aliis Provinciis, erigendum esse decernunt. Quare cum in utriusque Congregationis scopo de juvandis proximis sermo fiat, ac præfiguratur forma Prædicatoribus, Confessoribus, Collegiis, Rectoribus, Lectoribus, Scholasticis, ac aliis functionibus animarum salutis destinatis: & quod fortius est, major & optima Religionis pars in his exercitijs occupetur (& fortè nulla est Religio in Hispania sive Italia, servata proportione, quæ pluribus Prædicatoribus ac Confessoribus gaudeat) magnam Religionis interrogare injuriam, qui dicitur et tot viros, inter quos maxima & præcipua est Ordinis pars, contra vel extra proprium finem, & institutum à Religione occupari.

Hæc sunt à novæ reformationis Patribus ab initio sancitæ, & constitutæ leges, & ut ita loquar, voces DEI scriptæ. Quare quemadmodum fontium aquæ, quod longius à genuina scaturigine dilabuntur, eò amplius confluentium hinc inde aquarem commixtione inficiuntur, & primæ sinceritatem amittunt; ita etiam Reformationis nostræ status, quantum à florentissimo principio recesserit, tantum amittet puritatis.

Ab Authore nostri instituti, & ab exemplo majorum, animarum zelus nobis maximè commendatur.

§. IV.

58. Elias & Eliseus **M**Ajores nostri eam vitæ institutionem coluerunt, quæ & contemplationi divinarum rerum vacaret, & proximorum saluti, maximè cum eorum necessitas exigebat, consuleret. Sic olim Patres nostri, ac primi instituti monastici propagatores, ELIAS, & ELISEUS, non zelo miscipto sed rebus gestis, ut scripturæ sacræ narrant historiæ, instituerunt, & posteris observandam tradiderunt. Quare magnus ille Athanasius in *Epistola ad Dracontium Monachum* Eremitam, contentiose tenentem animarum curam suscipere, ELIÆ, & ELISEI exemplo urget relictæ solitudine, ad animarum ministerium amplectendum. Recolenda sunt Athanasii verba à nobis *Stimuli missionum 2. part. Cap. 5. in opere de Conversione omnium Gentium &c. lib. 2. part. 2. Cap. 5. allata. Eodem quoque Magni ELIÆ Prophetæ exemplo Ammianus Eusebio Monacho, ut Theodoretus narrat in vita Eusebii, idem persuasit.*

Hanc etiam vivendi normam erumpente Evangelii luce Carmelitæ magna cum animi contentione imitati sunt. Nam à monte Carmeli descendentes ab Apostolis primum baptizati, postea eorum coadjutores in prædicatione sancti Evangelii effecti sunt, ut Josephus Antiochenus *libr. 12. speculi perfecta militie primitivæ Ecclesiæ scripti, nosque late retulimus Stimulimissionum 2. parte cap. 4. & lib. 2. part. 2. Cap. 4. de Conversione omnium Gentium procuranda.*

Sed si ad alia tempora, statumque Religionis descendamus, eandem inveniemus institutionem, vitæque rationem servatam. Nam & illi Patres primitivæ nostræ Regulæ olim professores, etiam antequam Religio nostra Ordinibus Mendicantibus annumeraretur, ita Regulam in praxi observarunt. Nam cum tunc Eremiticam vitam in monte Carmelo in singulis, & separatim cellulis commorantes profiterentur, convenientissimum judicaverunt sanctiores illius temporis viri ex solitudine ad imitationem Patris nostri ELIÆ Prophetæ pro animarum salute prodire. Quare B. Pater Cyrillus, qui inter Latinos fuit tertius Ordinis Generalis, vir alias sanctissimus, spiritu prophetiæ illustris, clarosque miraculis, in Armeniam prædicandi Evangelii causa à D. Basilio in visione monitus, se consultit, majoremque illius Provinciæ partem ad Ecclesiæ Romanæ unionem redaxit.

Quid s. *Angelus Martyr.* Quid de sancto Angelo, qui ardore martyrii, animatumque zelo flagrans, tanquam nubes imbrifera (ut Etardus Carthusianus in *Fasciculo temporum* scribit) prædicando circumquaque discurrens, innumeras Christo lucrificavit animas? Quid verò de sancto Alberto, qui antiquorum Patrum vestigia secutus est, referam? Nonne multos ex Judæis ad veritatem fidei adduxit?

Quid s. *Albertus.* Quid demum de beatissimo viro Simone Anglicano, cujus gesta breviter Paleonid. *lib. 3. cap. 8.* referens ait: *Eloquentissimus erat, ac tam vehementer à Jesu Oper. Tom. 1.*

Quid s. *Simon Stock.* Quid demum de beatissimo viro Simone Anglicano, cujus gesta breviter Paleonid. *lib. 3. cap. 8.* referens ait: *Eloquentissimus erat, ac tam vehementer à Jesu Oper. Tom. 1.*

mens, tamque efficax divinarum eloquiorum enucleator, ut Anglorum animos à vitio ad virtutes mirabiliter commutaret. Nonne isti alique Patres strenuam operam dederunt, ut populos Christo conciliarent? De his ergo viris sanctitate præstantissimis inquiri, an fuerint Carmelitæ? an institutum Regulamque primitivam observarint? si observarunt (quod omnino asserendum est, nec aliter sancti esse potuissent) affirmandum etiam est, omnino eos, qui animarum zelum meditantur, nelaro quidem ungue ab instituto discedere, sed potius illud perficere, atque observare: sicut latissimè ex *infra* dicendis apparebit.

Nec minùs urget B. Virg. THERESIÆ, novæ Reformationis erectricis exemplum, quam ardens DEI & proximorum charitas monasterio expulsi, ut animarum salutem, quas perire cernebat, sollicitè procuraret: eoque studio sic effebuit, ut totam ferè Hispaniam viginti annorum spatio, pro animabus DEO lucrandis, magno cum labore peragravit; sæpeque dicere solebat, se potius viris Apostolicis animarum zelum invidere, quo Christo animarum lucrum reportant, quàm sanctorum martyria, quibus tantum sibi gloriam parabant.

Et ut nullum argumenti genus prætermittam, eadem Seraphica Virgo, ac nostræ Reformationis Mater THERESIA, in *libro Fundationis suorum monasteriorum, cap. 13.* agens de prima illa Religionis ætate, maximè commendat illos duos piissimos Patres, à se pro erigendo primo Monasterio electos, quod eo tempore, quo prima Ordinis fundamenta in oppido illo Durvelo jaciebant, & orationi instantes, & Verbo DEI per vicinas villas disseminando non sine magno animarum fructu studuissent. Hæc fuerunt nostræ Reformationis primordia: his duobus sponsi uberibus, oratione, & animarum salute ab infantia lactatus est Ordo noster: in hæc tanquam in scopum tendunt actiones nostræ, ut jam latius ostendam.

Scopum, sive finem specialem vocationis nostræ tam contemplationem quam actionem complecti.

§. V.

Instituto nostro non tantum conforme consentaneumque esse, sicut & ceteris Monachorum Ordinibus, sed & propriissimum, tanquam uni ex Mendicantibus, opem proximis ferre satis superque constat ex superioribus. Illud restat examinandum, an munus hoc, proximos juvandi, ita ad vitæ nostræ rationem pertineat, ut finis sit: & scopus vocationis nostræ, & ut ita loquar, intret rationem finis essentialis, constituentis & distinguentis institutum nostrum ab aliis aliorum Ordinum: sunt enim veluti gradus quidam eorum, quæ ad Religiosum statum spectare, vel eidem advesari possunt.

Primo est eorum, quæ sunt omnino contraria, quia cum voris, sine, regula, aut constitutionibus pugnant. Secundus eorum, quæ instituto nec contrariantur, nec tamen ad illud etiam per-

Quid s. Theresia

De a Jesu

Spirit. II VIII 26

Quadruplex gradus eorum qua ad

Rc

Religio-
sum sta-
tum spe-
ctare, aut
eidem
adversari
queunt.

perinere dignoscantur, quæ propriè præter instituti rationem appellari solent: Ut si Prælatus injungeret jejunia, vel asperitates alias ab his, quæ in Regula aut Constitutionibus, præscribuntur. Tertius eorum, quæ sunt professioni consentanea, qualia sunt ea omnia, quæ sunt media ad finem universalem, vel specialem illius Religionis; ut sunt in nostro Ordine Jejunia, claustrum, scientiarum studia, verbi Dei prædicatio, quorum alia ad contemplationem, alia in proximorum dilectionem, & curam diriguntur. Quartus gradus est eorum, quæ sunt de substantia instituti, & veluti bases & fundamenta monasticæ disciplinæ, qualia sunt substantialia vota, & finis, sive scopus illius Religionis, ad quem omnia alia destinantur. Inspiciamus ergo, an animarum zelus sit specialis finis à Patribus præfixus nobis, & veluti scopus, per quem ad Dei amorem, & proximi pervenire debemus.

Tria sunt Scindendum deinde est, quod, quamvis finis, Religio- pro varietate, & diversitate Religionum varius-
num ge- sit, omnia tamen ad tria genera reducantur, sen-
nera, ju- candum quod ab omnibus Theologis, tria esse
xta finis potissimum Religionum genera traditur: quo-
proprii rum aliud in agendo, aliud in contemplando
diversi- versatur; tertium verò tam actionem, quam
tatem. contemplationem complectitur. Quod adhuc
in alia duo membra subdividi potest. Nam vel
est mixtum ex æqualibus partibus, ita ut æqualiter & contemplationi, & actioni vacet; vel plus
habet de uno, quam de alio: verbi gratia, minus de contemplatione, & plus de actione, vel è
contra.

Institutum Nostræ igitur Religionis institutum mixtum
nostr. mi- esse ex contemplatione, & actione, non tamen
xtum est ex æquo, sed principaliter ex contemplatione,
ex contem- minus principaliter ex actione, omnino est cer-
platione tum. Primò ex declaratione summorum Pon-
& actio- tificum, qui tempore primitivæ Regulæ florue-
ne, cujus runt, ut patet ex his, quæ Cap. 3. 4. part. 1. Stimuli
porior missionum attulimus, præcipuè verò ex ver-
pars est bis illis JOANNIS XXII. & CLEMENT. VI.
contem- Cujus professoris celestium contemplationi vacantes
platio. insilium jugiter, & profectibus animarum. Id etiam
manifestè constat ex Bull. INNOC. IV. alio-
rumque Pontificum.

Probatur Tum etiam ratione demonstratur, quia scopus
ex Ponti- sive finis nostræ Religionis non est solum
fic. Bullis oratio, aut contemplatio, ut constat, tum ex
Item Ra- prædictis Pontificum Bullis, tum etiam ex fine,
tione. quem habent sibi præfixum Ordines Mendicantes,
qui, in quantum tales, instituti sunt ad activam vitam spirituales in proximis exercendam, summum Pontificem, Episcopos, & Parochos adjuvando: igitur finis ex contemplativa, & activa vita coalescit.

Tertio hunc finem ex contemplatione, & actione compositum in ipso proœmio, Constitutiones utriusque Congregationis tam Hispanicæ, quam Italicæ athletis suis præfixere; & primò Hispanicæ de fine sibi constituto dissonantes inquirunt: Præterea cum sacer Ordo noster, ad excelendam vineam Domini, ab Ecclesia vocatus, ac sanctorum Patrum ELIÆ, & ELISÆ, aliorumque vestigiis inharendo non solum celestium contemplationi insiluat, sed & profectibus jugiter vacet animarum; tam contemplationem, quam actionem (licet non ex æquo) complectitur: nam illam ut finem proximum; hanc verò, ut

illi annexam respicit. Et infra: Et licet Regula nostra aperte tradiderit media ad hos fines consequendos &c. Ecce qua ratione Patres Ordinis nostri clarè, & aptissimè, duos hos fines agnoscunt; sive ut Theologi dicunt, unum mixtum ex contemplatione, & actione.

Similiter in proœmio Constitutionum Congregationis Italicæ, idem designator scopus, cum in eis ita caveatur: Nostra verò Religioni duplex hoc bonum (nempe vacare DEO, & proximorum saluti) ordine servato, divinitus collatum est: ut potior ejus pars esset arcana unio, qua per amorem, & contemplationem DEO anima sociatur; posterior autem proximis impenderetur: quam vita rationem amore utroque flagrantem Patres nostri ELIAS, & ELISEUS non scripto, sed rebus gestis instituerunt, & posteris observandam tradiderunt. Quid igitur opus est in his immorari, cum ex antiquis Pontificum traditionibus, ex novis, & apertissimis ipsius Ordinis decretis, ac Constitutionibus, ex Ordinum Mendicantium institutione, ex ratione ipsa constat, Religionem nostram hoc altissimo fine gaudere, qui illam perfectionem reddit, quam si solum contemplationem amplecteretur, ut 2. part. Cap. 6. Stimuli missionum ex D. Thomæ doctrina laus tradidimus.

Et ut nullum argumenti genus pro hujus veritatis confirmatione desideraretur, sufficeret B. Virginis THERESIE, novæ hujus reformationis erectricis auctoritas & exemplum, cujus præcipuus scopus in nova suæ familie restauratione ille fuit, (ut novissimum est apud omnes, magisque ex sequenti capite constabit) ut oratione, exemplo, & doctrina tuorum Monasteriorum quamplurimas Christo animas lucraretur, ac omnibus modis sibi possibilibus Ecclesiæ, fidei propagationi, & conversioni Hæreticorum ac infidelium opem ferret.

Habemus igitur ex dictis, animarum zelum, non solum instituto nostro non adversari (stulium enim censuit D. Thomas 2. 2. quæst. 187. art. 1. & opusc. 19. imò & erroneum, quod & nos ejus præcipuis argumentis demonstravimus Stimuli miss. part. 2. Cap. 1. & lib. 2. de Conversione omnium Gentium, part. 2. Cap. 1. affirmare animarum salutis studium contrarium esse alicui Monachorum instituto; sed & omnino esse consentaneum, utpote à Regula præceptum, Pontificum decretis declaratum, Constitutionibus quamplurimis firmatum, ab institutoribus ac majoribus nostris eorum vitæ exemplis commendatum: ac demum (quod & gravissimum & maximum est) non tam pertinere ad nostrum institutum, quam esse ipsissimum scopum finemque instituti.

Quibus positis illud etiam videtur consequens, omnes nostras actiones, omnesque regulatis disciplinæ profectus, tantò amplius utilitatis & perfectionis continere, quanto huic scopo plus fuerint affines, nihilque salutaris, & ad omnem spiritualem profectum aptius posse excogitari, quam proprio fine assequendo omnem operam ac studium impendere. Deinde etiam sit, in dignoscenda ac judicanda instituti nostri ratione, non esse investigandam antiquam illam Eremitarum in Palæstina degentium vivendi formam & regulam: cum jam illa

illa penè exoleverit, & summorum Pontificum decretis, correctâ, mitigata, & declarata fuerit; sed inspicienda ea est, quæ post Innocentij IV. correctionem, in præfenti & olim fuerit observata.

Satis sit cuidam evasioni.

Sed forsân aliquis harum rationum vim se evasisse a bitetur, dicens, Religionem nostram huic animarum curæ, sibi tot titulis incumbenti satisfacere, si Religiosi intra suorum Conventuum claustra, suis prædicationibus, & Confessionibus audiendis, huic studeant animarum ministerio, salva tamen manente optima instituti nostri parte, quæ in rerum divinarum contemplatione sita est. Sed etsi daremus probabilem esse hanc sententiam (maximè si secladamus, vel obedientiam Summi Pontificis Missiones in iungendis; vel extremam aut gravem salutis parvulorum necessitatem, doctinæ Evangelicæ panem postulantium, in quo forsân eventa nulla Ordinum Mendicantium Religio ultra id teneretur; quod adhuc durissimum videtur, si Mendicantium Ordinum institutionem, de qua latè *parte 3. Stimuli missionum & lib. 2. de Conversione omnium Gentium parte 3. disseruimus*, attendamus:) tamen ex hac sententia, etsi vera esset; non sequitur, cum instituto nostro missionum opus pugnare. Unde igitur colligis, potendam esse metam Evangelio inter privatos parietes; num à Constitutionibus formam Missionibus præscribentibus; num à spiritu Fundatricis; num à factis; & exemplis majorum; & ut ad aliora, & firmiora argumenta perveniam, num ab ipso Christi Evangelio, aut ab Apostolorum, aliorumque Patrum doctrina, & exemplo; Si enim non pugnat, Romæ Evangelium in propria, vel aliena Ecclesia prædicare; cur id in Perside, vel Japone pugnat; & frivola sunt hæc, & sine fundamento ullo excogitata.

Et alteri etiâ objectioni, Diversam verò esse, inquirunt, utriusque rationem: quia Missionum studio, illæsa servati nequit præcipua instituti nostri pars, quæ post vitæ asperitatem, DEO, & rebus divinis contemplando adhæret. Sed & in hoc primo falluntur. Nam clausura, vitæ asperitas, aut similia alia, licet media sint, vel à Regula, vel à Constitutionibus præscripta, valdeque conducant ad Monachorum profectum, minimè tamen comprehenduntur sub præcipuo nostræ vocationis scopo: solum enim optimâ illâ parte (quam Mariam elegisse Evangelica narrat historia) rerum caelestium theoria sive contemplatio comprehenditur: Contemplativæ verò vitæ tantum abest, quod noceat activæ spiritualis studium, ut porius illam compleat atque perficiat. Quare Divus Thomas, ut nos latius *2. part. Cap. 6. Stimuli missionum, & lib. 2. de Conversione omnium Gentium part. 2. Cap. 6.* ostendimus, sequutus D. Gregorium alioque Patres, verè docuit, perfectiorem esse vitam ex contemplatione, & actione mixtam, illâ, quæ sola contemplatione delectatur. Cujus etiam sententiam, ex Patrum doctrina à nobis *2. etiam part. cap. 5. Stimuli missionum, & Cap. 5. operis citati* allata, & quod firmius est, ipsorum gestis, & exemplis roboratur. Hi enim, etsi se totos vitæ contemplativæ addixerunt, omnem tamen quietem ob proximorum salutem uti Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Christi strenui milites à se amovebant, ut in vinea Domini stenuissime laborarent.

Præterea, quia cum his, qui in conversione gentium aliorumve infidelium laborant, opus sit, ut Apostolorum fungantur officio, oportet, ut & Apostolorum sequantur vestigia. Apostoli verò alia aliis omnia demandantes, duo tantum sibi sumpserunt, ut nimirum orationi, & verbi ministerio instantes essent. His enim duobus functionibus, oratione ad DEUM, & spiritali solitudine ad homines Apostolica functio continetur: non igitur unum pugnat cum altero, sed potius inseparabili vinculo inter se annectuntur: aliàs Christus Dominus, qui Apostolis præceperat, ut sine intermissione orarent, non præciperet, ut euntes in mundum universum Evangelium omni creaturæ annunciant.

Quod si alicujus negligentia, & incuria hæc ita disjungantur, ut oratione aut contemplatione prætermissa, ac proprio neglecto profecta, totum se tradat verbi ministerio; vel quod deterius est, missa ad aratrum manuretro deinde aspiciat, ac labatur in vitia, non propterea damnandum est Missionum consilium; neque horum inertia tantum & talem instituti splendorem obscurare debet. Nam Apostoli, nam Ecclesie totius sanctissimi Prælati, num tot sanctorum Monachorum agmina, qui lucrandis animabus infudarunt, divinorum contemplationi damnus aliquod attulerant? Quod si Religiosis Monachalibus, quorum instituti ratio tota in caelestium contemplatione sita est, non obesse, sed & quam plurimum profuisse Missionum opus, experientia ipsa, fructusque in Ecclesia uberrimi precepti testantur; nobis quibus simul cum oratione iuncta est animarum cura, ut ex superioribus liquet, harum cultura, si debite assumatur, afferat detrimentum?

Denique nostri finis esse præcipuam partem, orationis studium, nemo est qui possit dubitare: oportet tamen advertere adhuc optimam tantum partem esse, & non totam instituti rationem. Restat igitur altera pars, cui suus etiam locus in Religione debetur: & sicut qui hanc à priori separat, scopum sive finem suæ vocationis non attingeret; ita qui primam à secunda distaheret, partem instituti teneret, non totum: igitur utraque necessariò tenenda est, ut debite finem assequamur. Quare contemplationem præcipuam esse finis nostri portionem, ita accipiendum est, ut nulla ratione actiones nostræ, quibus in DEUM tanquam in universalsimum omnium finem medio contemplationis scopo tendimus, in ipsa contemplatione ejus allecti dulcedine sistant; sed potius ex ipsa, tanquam ex fonte animarum zelus derivetur, ita ut ex contemplatione ad proximorum curam descendentes, iterum ad interiora revertamur, ut sic ingredientes, & egredientes, charitate DEI & proximi pascamur.

Vid. 707. à JESU MARIA Tract. 1. Schola oration. Notab. 7. nostri Francisci à S. Elia ut debite finem assequamur. Co ment. in Regul. Carmel. pag. 45. & seqq. & noit. Emma noelis à JESU MARIA Discurs. moral. 39. supra Regul. eandem.

... a Jesu
... Spirit.
... II
... VIII
... 2-6

MISSIONES NON SOLVM
esse nostro instituto consentaneas, sed
& ad finem specialem nostræ
Religionis pertinere.

§. VI.

PRæmissimus §. præcedenti, & anterioribus aliis, nostram Religionem unam esse de Mendicantium numero; tum etiam nobis finem, sive scopum mixtum ex contemplatione, & actione spiritali fuisse à majoribus nostris, à summisque Pontificibus, à regula ipsa, à nostris denique novissimis legibus præfixum. His jam in genere constitutis, nunc reliquum est, ut in specie ostendamus, proximorum curam tam Fidelium quam Infidelium suscipi à nobis debere, si nostro instituto perfecte satisfacere velimus, ac à nobis susceptæ professioni correspondere: ac proinde Missiones etiam non solum consentaneas, sed & expediëntissimas nobis esse, juvareque quæ plurimum ad nostri instituti finis perfectam adæptionem. Potissimum vero hujus asserti illud sit argumentum, quia cum ex speciali nostri Ordinis sine charitatis vinculo teneamur etiam infidelium procurare salutem, & Missionum studia in hunc finem dirigantur, rectè fit eas juvare, atque ut perfectius finem & scopum nobis propositum attingamus.

Prima igitur ratio inter alias, qua ducimur, ut teneamus Missiones ad finem specialem Religionis nostræ pertinere, ea sit: quod cum constet: Ordines Mendicantes in Episcoporum auxilium ab Apostolica Sede designatos, ac ideo multis privilegiis auctos fuisse, manifestissimum erit, nos juxta Ordinis nostri institutum ab Apostolica sede confirmatum, ad populos erudiendos, Episcopis opem ferre non modo posse, verum etiam debere: Si autem cæteris Episcopis auxiliares milites esse debemus, cur non summo Episcopo, hoc est summo ipsi Pontifici, qui de universo terrarum orbe, ac præsertim de reducendis ad ovile Christi infidelibus, curam gerere arctissimè obligatur? Profecto nihil rationi huic firmum opponi valet: Quicquid enim de primæ illa Religionis forma dicendum esset, post institutionem tamen Pontificiam, qua inter Mendicantes recessit sumus, nihil objici potest. Per quod aperte confutatur, quod ab Eremitarum nomine nobis opponi posset: quicquid enim vocemur, inter Mendicantes à summis Pontificibus relati sumus.

Angetur rationis pondus. Nemo est inter nos, qui Missiones intra idem regnum improbet, ut præcedenti §. breviter attigeramus: quis enim neget, cum de condendo, Verbi gratia, Cœnobio aliquo agitur, eo destinare Patres aliquos, qui omnia tentent, concionentur, hortentur, sacras Confessiones audiant, Provinciam laustrent, antequam locum extruendo Cœnobio se ligant: si ergo id intra Italiam liceat, cur non extra? Cur ex eadem propagandæ Religionis causa in Germaniam, Moscoviam, Persidem, Angliam, Congum, ac in universum orbem Fratres migrare non possint, imo cur non debent, cum Episcopum summum, cui hæc legatio cordi est, id optare facile perscipiant?

Secundo, quia eisi rationes alia minimè sup-

peterent, quis non videat à ratione alienissimum esse, asserere Missiones instituto nostro minimè consentaneas esse, cum, nemine excepto, omnes fateantur munus inter Christianos concionandi instituto nostro nequaquam repugnare: si enim non repugnat Christianis prædicare, cur repugnet Infidelibus: Si autem non repugnat, hoc est ipsissimum Missionibus opus, præterquam quod Missiones pensatis omnibus circumstantiis DEO acceptiores sunt, quia plus emolumentum referunt.

Tertiò à Regula nostra nobis inungitur animarum cura, illis ve bis, de animarum salute tractatis, ut clarè ostendimus supra, nec distinguit inter curam juvandi Fideles, vel infideles, quo ergo jure nos distinguemus? Præterea Regula ait discretè, oportere nos frequentius mendicare itinerantes: quæ certe verba ab Innocentio IV. Pontifice de novo, non sine magno consilio fuerunt inserta, quorsum igitur addita? nisi ut Majores nostri, qui jam tunc proximorum salutem invigilabant, possent tutius à Eremito egredi, ac cum opus esset, per varia loca peregrinantes animarum salutis studio insudare? Vix de re alia, quam de Missionibus Apostolorum more, sine baculo, & sine pera, verba illa interpretari valeamus: quorsum enim frequenter peregrinentur, qui dies, noctesque in cellis jubentur permanere, nisi ut spiritalia bona multa, & perfectissima, ac DEO gratissima, quæ in Cellis parari nequeant, peregrinando patrentur? hoc certe modo peregrinatio frequens cum illa permanentione non pugnat, cum discretis temporibus utrumque fieri possit, permanere scilicet in Cellis, ubi causa justa ex eundem non subest; hoc enim sibi vale illa Regulæ ipsius moderatio, nisi alia justis occasio occupentur. Quas autem occasiones justiores, vel æquè justas excogitare possumus, quam eam, quæ ior Monachos, & Eremitas relicti claustris, & solitudine, pro animarum infidelium conversione prodire cœgerit, & quæ DEI Filio, ut exiret ex æterni Patris sinu, occasio justa visa est? Profecto aut asserendum est causam omnino nullam ex eundem inveniri posse; aut Missionum, sive animarum juvandi causam iustam esse; nam quod responderi potest, justas occupationes à regula appellari, quæ ad ministeria Eremitis necessaria tantum requiruntur, palam rejici debet: nam neque sacras externorum confessiones audire, neque concionari, præsertim extra Ecclesias nostras, liceret: & Sancti, qui diutius peregrinati sunt, regulæ violatæ accusandi essent.

Quartò, exemplis tam externorum, quam nostrorum Monachorum confirmatur: nam Ordines Monachales, quorum est proprium contemplationi vacare, & intra claustrorum septa contineri, tam ipsi, quam sui instituti Authores, ferè per universum Orbem fidem propagarunt, Evangelique lumen primi innumeris Regnis, ac nationibus inulerunt, & hoc tunc præcipuè, cum regularis observantia vigeat. Nec unquam quis ausus est affirmare prædictos viros animarum conversioni studentes, sui instituti munus excessisse, sed potius eos laude, & gloria dignos commendat Ecclesia, cum multorum præcipuè ex his, qui Sanctorum numero fuerunt adscripti, animarum zelum laudet, & sacra etiam historia usque ad cælum extollant. Quis ergo sanæ mentis similem animarum zelum, quantumvis fer-

Mendicantes
Ordines
à Sede Apostolica
in Episcoporum
auxilium
destinati.

venissimum
amabit, &
quatuor
quid de M
E as
Christo
Religio
bus con
nova
Quod a
& ELI
attines
legerit
platione
dos, ad
da, ad p
nioni da
compe
num,
pareat
neum
Missio
holtes
vus as
E
stolis
excep
gram
supra
bus
Mif
Eva
con
dan
Ej
de
Mi
va
van
Car
fer
de
mag
zelo præ
in
stancia
te
n
C
I
Quid in
hoc ge
netepæ
fiterit S
M. Ter
fia.

ventissimum, in Ordinibus Mendicanibus da-
mnabit, & præcipue in nostro Ordine, in quo
quatuor aëres recensere possumus, è quibus,
quid de Missionibus censendum sit, judicemus?

Quatuor
Ordinis
Carmel.
aëres, &
quid in
singulis
præstite-
rint circa
salutem
proximo-
rum.

Ætas prima, Prophetis, *secunda*, Patribus, qui
Christo primi nomen dederunt: *tertia*, propriis
Religijs Carmelitis primæ regulæ cultori-
bus constat: *quarta*, à tempore quo cepta est
nova hæc reformatio, merito computatur.
Quod ad antiquissimos Patres nostros ELIAM,
& ELISÆUM, à quibus originem ducimus,
attinet; nemo est, qui sacram Regum historiam
legerit, qui non animadvertat sic eos contem-
plationi deditos fuisse, ut sæpè ad Reges ungen-
dos, ad populos erudiendos, ad miracula patranda,
ad protervos objurgandos è locis, quæ orationi
dicaverant, fuerint evocati. Porrò res tam
competita est, Prophetas illos ad opus Missio-
num, sæpè fuisse destinatos, cum è sacro textu
patet, ut hic probare, vel exponere supervaca-
neum sit: præterquam quam ELIAS ipse ad
Missionem quandam contra seivissimos Christi
hostes, Antichristum, ejusque satellites adhuc vi-
vus amatur, quem ejus posteros decet imitari.

Ætas secunda, complectitur Patres illos, Apo-
stolis coævros, qui Evangelii sementem primam
exceperunt, & serendæ Christianæ veritati egre-
giam operam navarunt: de quibus (ut jam dixi
supra) à Josepho Antiocheno, aliisque au hori-
bus multa memoriæ prodita sunt: hos verò de
Missionibus serio egisse, convincitur ex ipsa
Evangelii prædicatione.

Ætas tertia, ad eos pertinet, qui jam extra
controvertiam constitui monasticam metho-
dum imbibebant, è quibus, qui præ cæteris san-
ctitate claruerunt, quicquid de aliis, ac proinde
de ipso instituto sentiendum sit, judicabunt.
Missos faciamus eos, qui ob temporum clades in
varias velut formas mutati sunt, & eos, quos in
sanctorum Catalogo adscriptos veneramus, ob-
servemus. Quis unquam de Missionibus tam ar-
denter, ac præclarissimus Martyr, & sanctissimus
Pater noster Angelus cogitavit? Quis nisi aliquis
instituti nostri cultor Carmelium, non in Italiam
solum, sed in Angliam ultra quam nihil in Orbe
terrarum antiquitus innoverat invexit? Quo-
modo sine Missionibus ex professo susceptis
Carmelus Europam totam pervasit? Quid de
Patre nostro Cyrillo, nonne ut jam diximus, to-
tam Armeniam peragravit, eamque summo Ec-
clesiæ Capiti reconciljavit? U: nunc omni tam
D. Albertum Siculum, sanctum Simonem Anglum,
qui non semper in antris latitantes, strenuam
operam dederunt, ut Christo animas lucifacerent.

Quid in hoc genere præstiterit S. M. Theresa. Denique, ut propius ad Reformationis no-
stra tempora, quæ quartam complectitur æta-
tem, accedamus, hæc clarius reperimus primum
B. Virginem TERESIAM Fundatricem no-
stram Missionum opus, hoc est, tam Fidelium,
quam Infidelium animas DEO reconciliare, ar-
dentius quam ipsam martyrio desiderasse, &
ad eum finem suos, suæque familie labores, ora-
tiones, & exempla, ac doctrinam direxisse. Nam
in initio fundationis suorum monasteriorum,
antequam de erigenda Religiosorum virorum
Congregatione nedom cogitasset, Monialibus
eam vocationem, & finem præfixit, ut assiduis
orationibus Infidelium conversiones juvarent.
Quis igitur neget in erigenda virorum Congre-
gatione ejus mentem fuisse (quod & ipsa verbis
expressit, ac manifestavit) per Fratres nostros
ejus filios præstare, quod per filias nequiret?
Quis enim dicat, Virginem animatum zelo ar-
dentissimam, & ut ipsa faretur, in hanc rem prop-
ensissimam, ipsam tantummodo eandem sibi
optasse, à suis verò Religiosis exerceri noluisse?
maxime cum ipsa vivente, tempore, quo nova
reformatio hujus sanctissimæ Virginis, & consilio,
& providentia regebatur, statim à primo
Capitulo Compluti celebrato Missiones à præ-
latis in Regna Congi, & Angolæ, & in alias Æ-
thiopum Provincias fuerunt destinatæ, ac decre-
tæ: Ac demum missi Religiosi aliqui pro illo-
rum Infidelium conversione, ut infra dicam.

Sed ut ad beatam Virginem TERESIAM
erecticem nostram redeat argumentatio, quid
opus est in re manifesta conjecturis? Nonne
certum est, non tam ipsam, quam DEUM per
ipsam Ordinem nostrum, præcipue pro juvan-
dis Infidelibus in Ecclesia restitui, ac in pristi-
num statum, decorem Carmeli revocari voluis-
se? nam cum Virgo ipsa post institutum primum
Abulæ feminarum Monasterium, ejus eam vo-
luit esse vocationem (ut ipsa recenset) assiduis
precibus hos, qui Infidelium conversioni stu-
dent, ut feliciter agant, juvare: nec quicquam de
aliis erigendis cogitaret, cum fortè ad ejus no-
ticiam pervenisset innumeras Indorum, & alio-
rum Infidelium animas, ministrorum inopia in
æternum damnari, tanto fuit affecta dolore, &
anxietate, ac si sagitta cor ejus transfigeretur,
Quare cum Dominum anxie deprecaretur, ut
ipsi concederet gratiam has animas juvandi,
ipsam Dominus volens consolari, ita est allo-
quutus: *Especta filia, & videbis magna*. Quæ verba,
licet ipsa tunc non intellexisset, (dependet enim
sæpè verus, & genuinus prophetiæ sensus
ex eventu) postea rei exitus prophetiæ sensum
luce clarius aperuit: nam, ut ipsa refert, post
brevissimum tempus à Generali Ordinis fun-
dandi alia Monasteria, tam feminarum, quam
virorum, ac perinde novam Congregationem
erigendi facultatem accepit: Ecce jam res planè
mirabilis à DEO promissa: Ecce qua ratione ab
ista Christi revelatione Congregatio nostra du-
cat originem.

Quod luculentius constabit, si breviter in re-
velatione prædicta expendamus, primo eam
fuisse factam tempore, quo serva DEI pro con-
versione infidelium lachrymis, & suspiriis
DEUM anxie deprecabatur, ut sibi concederet
esse instrumentum aliquam DEO animam lu-
crandi. Secundo illa verba à Domino illi fuisse
dicta eo fine, ut ipsam consolaretur, ut expressè
ipsamet Virgo testatur. Tertio, brevissimo tran-
sacto tempore de aliis fundandis Monasteriis
tractasse, cum id neque antea cogitasset. Quar-
to, nullam rem majorem, excellentioremve
præstitisse beatam hanc Virginem, etiam per to-
rum vitæ spatium, hæc novæ reformationis ere-
ctione. Ex his evidenter colligitur, reformatio-
nem hanc nostram esse factam ex zelo illius Vir-
ginis pro salute infidelium conceptum, ac in lu-
cem editum, & in conversionem infidelium
Christi consilio destinatum: alias si res illas mi-
ras Christus ad infidelium conversionem non
direxisset, profectò non respondisset sufficienter
votis Virginis pro infidelium spirituali salute de-
precantis.

Missiones ipsa
vivente factæ
Carmel.
Discalceatorum
ad varia
Regna
pro Infidelium
Conversione.

Revelatur divi-
nitas S.
Theresia
futura
Carmel.
Discal-
ceatorum
instituto

Quem
ob finem
ea facta
videatur.

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Rt 3

Deinde

LESU
Spiri.
II
VIII
26

Quæ sint illa magna, quæ visuram S. Theresiam Dominus præannonciaverat?

Deinde, quia cum Dominus magna ipsam visuram virginis promittebat, aut hæc magna intelligenda erant in conversione animarum, vel in aliis rebus: & hoc non, quia alias Dominus Virginis votis postulationique non satisfacerebat: si primum, ergo magna, quæ in conversione animarum DEUS videnda promiserat, à filiis beatæ Virginis exequenda erant; cum ipsa per se ipsam pro iuvandis infidelibus nihil aliud præfuerit, quod huic functioni posset deservire: igitur ne prophæta evacuetur loquutio, necessario interpretanda erit de erectione nostræ Congregationis per manus Virginis plantatæ, à qua uberrimi fructus DEO irrigante ex infidelitatis vinea colligentur. Et quamvis B. Mater TERESIA morte præventa, fructus magnos à suis Religiosis in Ecclesia perceptos non gustaverit; vidit tamen, antequam è vivis decedisset, ut ita dicam, in virtute, ac in radice, cum ante ejus mortem multa erecta essent virorum Monasteria, studiorum collegia, ac Missiones aliquæ executioni mandatæ, ut supra dictum est.

Deinde speciatim Missiones in Hispanicis constitutionibus, ut nostro instituto propriæ, asseruntur: nam lib. 3. cap. 3. dicitur: *Ad definitorium pertinet mittere ad Missiones, sive conversiones Infidelium*: ad definitorium autem non pertinet exequi illa, quæ sunt contra finem, & Religionis institutum, sed potius ea, quæ ipsum perficiunt, & augent.

In Constitutionibus verò Italicæ Congregationis varia, ac charitate flagrantia edita sunt decreta: in primis *secunda parte Constit. cap. 16.* cuius inscriptio est, *de Conventu Missionum*, in hac forma præcipitur: *Sic in Congregatione nostra Missionum Conventus Roma conditus, qui sit tanquam Seminarium, quò de Præpositi venia conveniant Religiosi ituri ad disseminandum inter Infideles Evangelium.*

Fratres nostri, qui de Præpositi venia in eo Conventu moraturi sunt, instituantur linguarum peritia, controversiarum doctrina, & aliis, quæ ad errores Infidelium refellendos, & Catholicam veritatem confirmandam, & mores etiam componendos, oportuna videbuntur.

Exibunt fratres nostri è Conventu Missionum de Priori venia, ad vicina oppida, Dei verbum pauperibus, ac derelictis prædicaturi: & licet eis absunde victus suppetat, ut veri paupertatis cultores, mendicabunt.

Præter Romanum autem Missionum Conventum, in aliis quoque Provinciis de venia Definitoris, alij Conventus Missionum poterunt adificari.

Ac demum eisdem legibus constituitur, ut constat *exteriori parte Cap. 8.* ut in Capitulo Generali eligatur Procurator Generalis Missionum, qui sit eisdem qualitatibus, ac totius Ordinis Procurator, & præsertim conversionis Infidelium zelo præditus.

Nec legibus tantum, quæ sunt velut Regulæ emortuæ Missiones nobis, ut nostræ professioni consentaneæ offeruntur, sed & factis ipsis ab initio nostræ reformationis, usque ad tempora nostra Missionum studium nobis à majoribus cernimus commendatum. Nam statim ferè à primo Capitulo Compluri celebrato, superflite adhuc B. Virgine, nostræ Congregationis piissimæ erectricæ, Anno 1582. Missionum opus inceptum per aliquot annos fuit continuatum.

De his Missionibus,

In primis hoc anno missi sunt in Regna Congo, & Angolæ Patres Antonius à Matre Dei, P. Franciscus à Cruce, P. Joann. ab Angulo, simul cum duobus aliis fratribus, Franciscus nempe ab Ascensione, & Didaco à sancto Brunone. Anno verò sequenti 1583. Patres Petrus ab Apostolo, P. Sebastianus à sancto Andrea, associati duobus aliis fratribus, Baribolomæo à sancto Michale, & Ludovico à sancto Paulo. Deinde Missionum studium fuit continuatum: nam & Anno 1584. pro Regnorum prædictorum conversione, missi sunt tres viri Religiosissimi Pater Didacus à Sacramento, P. Franciscus à Jesu, (alio nomine Indignus, nuncupatus,) vir alias admirandæ, & excellentissimæ sanctitatis, & Pater Didacus ab Incarnatione, qui brevi tempore ex vinea illaculta maximos fructus perceperunt.

Anno etiam immediatè sequenti versus Occidentales Indias in Mexicana Regna destinati sunt Religiosi alii, ut in illo immenso tractu animarum conversioni staderent. Demum in Capitulo Generali Vallisoleitano Præsidente Patre Nicolao à JESU MARIA primo hujus Reformationis Generali, Missionum ardor non fuit extinctus. In eo enim actum est de Missionibus pro Sinatu Regno promovendis, deputatique sunt duodecim Religiosi pro hac functione obeunda, licet postea ob certa impedimenta non fuerint executioni mandatæ. Nec ullus unquam tunc ne cogitavit quidem præclarum Missionum opus alienum esse à nostræ professionis studio. Et hic ardens Missionum zelus, qui eo tempore, tantopere in Congregatione Hispanica vigeat, postmodum in Italica, à Clemente VIII. erecta non minus viguit; nam Tom. 1. mox sub ejus vix erectæ primordia, missi sunt ab eodem Pontifice in Petrarum Regna An. 1604. viri Religiosissimi, pro illorum conversione, & quotidie in alias hereticorum atque infidelium regiones à prælatis hujus Congregationis destinantur, ut suis conatibus Ecclesiam DEI adjacent, animarumque salutem promoveant. Et MARILLI ut nullum argumenti genus omittamus, mitas, & Petri ac fide dignissimas circa hanc rem prædictiones afferam.

Olim cum Patres nostri intra Carmeli Montis claustra continebantur, congregato Generali Capitulo actum est (ut Paleonius libro tertio, cap. 5. & 6. aliique Ordinis Historiographi referunt) an oporteret in alias Orbis partes religionem propagari. Orantibus verò illis Capituli Præsidi beata Virgo visa est, illumque sic affata dicitur: *Hic sermo filij mei est, ut non solum Palastinam, & Syriam, sed etiam universum Orbem Carmeli Ordo illustrat. Statim absoluto Capitulo Religiosi in varias Orbis partes missi universam Europam peragrantes, alij martyrii palam, alij verò Ecclesiæ fructus magnos perceperunt.*

Nec desunt revelationes aliz, quibus præsentis ætatis Religiosi ad insistendum Prædecessorum vestigiis inflammari debeant. Fuit quippe persona quædam, raræ sanctitatis, divini fructus insignis, Catharina de Cordona nuncupata, in unversâ Hispania ob præclaram vitæ sanctimoniam celeberrima, cui supra Montem quandam ingens spelunca apparuit, quam frequens multitudo Religiosorum nostrorum inhabitabat, qui pro fidei Christianæ prædicatione fetro occumbebant. Alius in super Religiosus inter

Inter an... quenda... quamp... cocona... probat... datio... Den... scribit... se reve... lum fi... magr... rum... liz fa... quere... cepit... duce... jas... lent... est... firm... acc... Vaticini... alia... S. Hilde... gardis de... turco... Ordine... Carmel... stura, de... datantur... verba... ill... ta... gi... m... d... p... t... i... Con... lend... Hier... Grati... lib. de... propa...

Inter audiendum sacrum , supra altari globum
interdum velut crystallinum conspexit , ac in eo
quamplures Discalceatos Carmelitas Martyrio
coronatos. Hujus vixi visionem refert , & ap-
probat beata Mater *Theresa* in libro *suarum Fun-*
dationum.

Demam Mater ipsa , *Cap. 40.* suæ vitæ,
scribit tibi , de quadam Religione (quæ à sua
primæva institutione declinaverat) à DEO fuisse
revelatum , futuris temporibus Ordinem il-
lum fidei veritatem acerrimè propugnaturum,
magnumque Ecclesie emolumentum allatu-
rum : Ac iterum refert , sibi ejusdem fami-
liæ sanctum è celo apparuisse , apertoque libro,
quem præ manibus tenebat , ut legeret , præ-
cepisse : erat autem in eo hæc scriptura , *Tem-*
poribus futuris , florabit Religio hæc , multosque pro-
ducet Martyres , & licet beata Virgo Theresa hu-
jus Ordinis nomen , prudens , & sciens si-
lento præterierit , constans tamen sententia est ,
idque circumstantiæ ipsæ revelationis con-
firmant , de nostro Ordine prædicationem esse
accipiendam ,

Quæ certè meo judicio comprobati videntur
alia antiquiori (nec tamen minus vera) prophe-
tia B. Virg. *Hildegardis* , cujus etiam meminit
Paleonid. *lib. 3. Cap. 9.* Hæc igitur *lib. de no-*
vissima Christianæ fidei persecutione , Cap. filix
Sion , Venient (inquit) equi varii coloris , quorum
egressio ab Oriente in Occidentem : sed mutato vel-
lere paulatim incident , horum progressio ab Occi-
dente in Orientem , hi primi , & novissimi . Hæc
illa : & ut non incongruè Paleonid. interpret-
tatur , varii coloris equi sunt nostri Ordinis Reli-
giosi , qui olim in Palæstina coacti à Saracenis , di-
missis cappis albis , eas assumpserunt varii , &
mixti coloris . Postea verò in Europam descen-
dentes tempore *Honorij IV.* reassumplerunt cap-
pas albas , quibus à tempore *ELLÆ* , & *ELISÆI*
Prophetarum , usi fuerant : ac ob id in prophe-
tiæ verbis additur : *sed mutato vellere paulatim*
incident . Horum (deinde ait) *progressio ab Occi-*
dente in Orientem , forsan significans hujus Or-
dinis profectum versus Orientem futurum , ac
aliquando ad patrias sedes , pristinaque Carme-
li Montis , totiusque Syriæ loca magna cum glo-
ria reditum .

Hi demum (ait) *primi , & novissimi : Primi*
tanquam , qui in lege veteri , Authore *ELIA*
Propheta , Monasticæ vitæ jecerunt funda-
menta , ac ex Monachis primi , qui Apostolo-
rum vestigia sequuti per Ægyptum , & Palæ-
stinam , aliasque Asiæ provincias Evangelium
disseminarunt ; *novissimi* vero , qui in no-
vissimis etiam temporibus pro fide Christi stren-
uissimè certabant , ac magno *ELLÆ* Prophe-
tæ contra Antichristum dimicanti associati ,
quamplurimi martyrii palmam consequuntur :
& ob id non immerito B. *Hildegardis* novissi-
mam hanc Ecclesie persecutionem , ipsosque
fore novissimos , qui pro Ecclesia dimicabant
prædixit .

Hæc visiones , ac revelationes aliæ quam-
plures multoties exhibitæ , non ita animam
meum percellunt , quam quod in hac Con-
gregatione , ex quo fuxdata fuit , adverterim
maximam animi propensionem , ac deside-
rium , quo omnes Religiosi nostri pro Christi

nomine in animarum conversione , nullo mortis
metu percussi inflammantur .

Igitur cum Congregatio nostra à DEO,
atque à summis Pontificibus , à nostris primis
fundatoribus , à Regula ipsa , à Capitulis et-
iam Generalibus multis editis Constitucioni-
bus , à divinis demum inspirationibus , ad
hanc animarum culturam , serius tamen evo-
cata sit ; tamen de benignissima Domini pro-
videntia certum mihi persuasum habeo , nullo
unquam tempore ab hac functione cessaturam,
cum tot , ac tantis rationibus procurandæ , tam
fidelium , quam infidelium saluti teneamur : qua-
re militiæ desertores , penè etiam proditores ha-
bebitur necesse est , si non omnes nervos in hoc
opus Domini explicemus .

QVÆ MISSIONVM FORMA nostro Instituto magis congruat.

§. VII.

Cum in libris supra non semel citatis Missio-
nes Religiosas omnibus expediensimas
esse probaverimus , illas tamen judicamus
omnibus commodiores , quæ magis proprii
instituti observantiam cum animarum zelo
conjungunt : hæc enim Missionum forma non
enervat proprii instituti vires , ac ideo expe-
diensissima omnibus Religiosis merito judica-
tur . Hanc enim juvandi proximos curam con-
stat viros sanctissimos cum proprii instituti ob-
servantia , quantum fert charitas , conjun-
gere sollicitè procurasse : neque enim pugnat
proximorum etiam infidelium cura cum pro-
priae professionis arcta custodia , ut eleganter
S. Athanasius Dracontio Monacho nolenti
Episcopatum suscipere rescripsit , obiciens
illi quamplura Monachorum exempla , qui ad
Episcopalem dignitatem promoti , nihil ferè
de proprii instituti observantia remisere , imò
vitæ asperitatem cum Pontificio munere , hu-
militatem cum dignitate , Rachelum cum Lia-
mirè conjunxere ; & hanc quidem gregi sibi
commisso , illam vero sibi , ac DEO impen-
dère . De Archivio ad Episcopatum tracto , ead-
dem ferè refert *Cassianus Coll. 1. 1. Cap. 2.*
Idem certè de *B. Anselmo , S. Andrea Corsino , S.*
Antonino , ac aliis sanctissimis viris legitur , qui
ita curam susceperunt animarum , ut Religiosam
vitam non abjicerent .

Nec opus est Episcoporum mendicare ve-
stigia , cum exempla nobis expressissima sup-
petant multa in eadem re , de qua agimus :
nam & hodie apud Patres Dominicanos , qui
per totum Orbem , maxime per Philippinas
Insulas prædicandi Evangelium infidelibus cau-
sa discutunt , nullibi æquè , ac in his Insulis ,
regularem vigere observantiam comperimus :
nam & rudioribus vestibus , cibo parciori , ac
majori orationis studio , aliisque asperioris ,
& perfectioris vitæ institutis spontaneè student .
Idemque de Augustinensibus apud Persas in
Evangelio laborantibus testes oculati fatentur .
Quare Missiones si debite assumantur , mirificè
regulare institutum perficiunt .

Sed & illud meo judicio efficax est argumen-
tum : nam quis Religiosorum Ordinum colla-
tum : nam quis Religiosorum Ordinum colla-

tionis fidei
in prologo
& dedica-
tione.

PP. Præ-
dicatores
& Augu-
stiniani
commen-
datur.

Vid. nost
Joan. à
plus

JESU MARIA
Tom. 4.
lib. in-
scripto,
Afferio
Missionū,
&c.

plus unquam fuit, aut ubi Regularis disciplina fuit extenuata eo præcisè, quod in ministerio propagationis fidei per varias Orbis Religiones excurrens Ecclesiæ deseriveret: Quantum vero quotidie delabantur, ac corrumpantur monastica instituta propter Religiosorum tepiditatem, aut otium, sentiunt, ac gemunt viri optimi, & prudentissimi Religionum. Ego cerè non dubito, quin majori providentia, ac cura illos Ordines Dominus JESUS prosequatur, qui seteros, studiaque sua huic animarum ministerio consecrarunt, quod eo charius, jucundiusque est DEO nostro, quo per se insuavius, difficilius, ac ab hominibus otio torpentibus neglectum: Quare ad eandem etiam spectat providentiam illorum conatus, non solum ad juvandam, procurandamque proximorum salutem, sed ad propriam instituti perfectionem tuendam juvare; res est experientia ipsa comperta ferè in omnibus Ordinibus Mendicantibus.

Que Mis-
sionum
forma
magis
cõveniat
Carmel.
Discalc.

Ex his inferendum, nostro Carmelitarum instituto, quod in contemplativam potissimum vitam dirigitur, & in actionem, prout ex contemplatione derivatur, illas congruere Missiones, in quibus contemplativæ vitæ exercitia illæsa servantur: Quare vitandæ sunt Missiones illæ vagæ, & quæ oppidatim sine certis sedibus excurrunt, maxime si id fiat per diuturnum tempus: nam brevi aliquo temporis spatio oppidatim Missionum studio vacare, ac postea domum, sive ad Conveniunt redire ad reficienda remota, spiritumque renovandum nullatenus sunt damnandæ: cum in Europa tempore Quadragesimæ, pro habendis ad populum concionibus, aut æstatis, pro re temporali à Mendicantibus, quantumvis reformatis, idem fieri solet.

Deinde etiam existimo illas Missiones, in quibus præcipua nostræ regulæ capita, aut regularis observantia servari nequeunt, statui nostro non omnino expedire: quare nullatenus sunt propria electione à Prælati assumendæ, nisi vel extrema, aut gravi urgente necessitate, aut summo Pontifice mandante, qui scienter præcipiens justissimè dispensat, ut minora bona propter majora omittantur, & tunc sine hesitatione patendum erit. Quare illæ Missiones contentanæ nobis censentur, quæ ad eas infidelium Regiones instituuntur, ubi sine detrimento principalium austeritatis nostræ capitum Cœnobita condantur, ubi exercitia observantia frequentari possint, quantum fert tempus, & loci occasio, & quod reliquum est proximorum salutis erogatur.

ARGUMENTA IN CONTRARIUM adducta diluuntur.

§. VIII.

Non desunt, qui strictioris observantia zelo ducti, multa excogitaverunt argumenta, ut probent nostro instituto salutis proximorum sollicitudinem, ac curam (multo magis Missiones) pro infidelium conversione ex diametro pugnare. *Primo*, quia nostra Regula hac inscriptione, & titulo gaudet, *Fratribus Ere-*

mitis, qui in Monte Carmelo juxta fontem ELIÆ morantur: Eremitis autem non convenit prædicare &c. *Secundo*, quia potissimum nostræ Religionis finis est divinum contemplationis at, ut sancti Patres passim affirmant, debet exterioribus implicata mens, à studio contemplationis retardatur, de qua Ecclesiasti Cap. 38. (*Qui minoratur actum, percipit eam*;) quare cum spiritus Missionum in exteriora in eandem contemplationi, quæ ad interiora fertur, videtur adverteri: non licet ego cum periculo principalis instrui persequi id, quod ad nos vel non pertinet, vel saltem minus principaliter. *Tertio*, quia Missiones à multis desiderantur, vel radio Divinæ contemplationis affectis; vel ut fugiant regularem observantiam, majorique fruuntur libertate: ab aliis vero ex quadam quasi naturali inclinatione vagandi, ac curiositate videndi, & discutiendi &c. *Quarto*, quia nobis strictissimè, ita in regula illis verbis: *maneat singulis in cellulis*, &c. recessus, & clausura commendatur: si ergo à Cella egredi non liceat, quomodo licebit maria sulcare, peregrinas, & longinquas regiones prædicationis gratia adire? *Quinto*, quia finis principalis exiit, & evacuat ex continua cum proximis conversatione, ex variis discursibus, ex longinquitate itineris, quæ distraxerit animum, & pericula creat, ac ex aliis impedimentis, quæ in procuranda proximorum salute occurrunt. *Sexto*, quia pars nostri instituti præcipua est vitæ asperitas, quæ necessariò videtur laxanda, si proximorum salutem, maxime si Missionibus, linguarum exteriarum studio, & aliis exercitiis operam demus. *Septimo*, ducitur ex paucitate Religiosorum, cum via sufficienti conventibus jam erectis. *Octavo*, ex periculo, & occasione bus conversandi, & agendi inter infideles, inter milites, & mercatores: inter quos sæpè accidit, ut hi, qui in initio Missionum fervere videbantur, brevi tempore retro aspiciant, & cadant. *Nono*, quia nostræ novæ Reformationis sanctissima Patrona Mater *Theresa* à JESU, inter alia, quæ à DEO divinitus ei fuerant revelata pro nostræ reformationis augmento, & conversatione, illud fuit potissimum, ut hujus Ordinis professores, non tam verbis, quam exemplis prædicarent: quid clarius? *Decimo*, ab effectu, quia cum tribus, aut quatuor vicibus Religio nostra infidelium conversionem fieri aggressa, mittens ad Congi Regna aliquos Religiosos, omnes prædicatæ Missiones infelici exitu sunt terminatæ. *Ultimo*, quia Prælati Superiores, quibus DEUS solet suæ voluntatis sinum aperire, & à quorum ore divinum beneplacitum, & leges, eorumque ratio requirenda est, censent Missionum studium nostro instituto penitus contrarium, Ordinis ruinam, imperfectorum, ac inquietorum subterfugium, ut regularem observantiam evadant.

Quæ omnia argumenta ferè ad duo capita reducuntur. Primum Missiones, sive alias animarum curam pugnare cum nostro instituto in fine, vel in observantiis, in quem etiam scopum omnia Guilielmi argumenta jaculabantur, ut ex superioribus patet. Secundum, ex effectibus in Missionibus non ita feliciter sequi, illas non esse DEO acceptas colligi, quare argumenta, quæ ad primum caput spectant D. Thomæ solutionibus *supra* Cap. 2. relatis diluuntur.

dilatantur, alia vero non minus feliciter dissolventur.

Ad primum de Eremitarum titulo Regulæ præfixo nobis cum Augustinianis communi, respondeo primo, rem hanc non ex scripto, sed ex veritate pensandam esse, quare cum nunc nos non Eremitarum, sed Mendicantium professione Eremitis omnino contraria gaudeamus, parum refert antiquum illud vestigium nostræ professionis in Regula relictum.

Secundo, quia expressè Eremitica vita, siue Innocentii mitigatione, siue ipso factò in nova reformatione, in Cenobiticam vitam est translata: quid ergo refert Eremitarum nomine gloriarì? forsitan nunc Eremitæ, an Carmelitæ tantum, vulgo, & à Pontificibus, & à nostris Constitutionibus, exterorumque historiis nuncupamur? Tertio, quod etsi Eremiticam vitam, & re, & nomine proficere, adhuc huic instituto Missiones minime adferantur, ut exemplis sanctorum Patrum, tam aliarum, quam nostræ Religionis, qui Eremiticam vitam coluerunt, supra demonstravimus.

Ad secundum, patet solutio ex his, quæ supra docuimus, contemplationis dulcedinem sæpè derelinquendam esse ob proximorum salutem.

Ad tertium, ex mente D. Thomæ Opusc. 18. cap. 23. respondetur, quod etsi perfectio charitatis in plerisque proximorum utilitati vacantibus, non invenitur, quos magis contemplativa vita radium ad exteriora deducit, quam in desiderio habiatur, ut sic in eis ad perfectionem dilectionis pertineat, quam eam tanquam bonum dilectum ad tempus postponat. sed quorundam defectus statui, vel officio præiudicium adferre non potest. Hæc D. Thom. Ex quibus satis clare colligitur, quod etsi hoc fiat ab aliquibus imperfectis, non esse desumendum argumentum ex his, quæ per accidens eveniunt: nam & Judas Apostolatu fuit abusus, nec propterea à functionibus Apostolicis cessandum est.

Ad quartum, invenies solutionem 3. part. cap. 5. Stimuli Missionum, & in opere de conversione omnium Gentium procuranda lib. 2. part. 3. cap. 5. in responsione ad secundum, tertium, & 4. Guilielmi, ubi D. Thom. respondet primo non esse inconueniens propter utilitatem communem aliquas observantias à Monachis prætermitti: nam & in claustris manentes sæpè in talibus dispensationem accipiunt propter aliquas causas; quare non est inconueniens, ut Monachus Claustrum, Cellamque deserat, ut bono communi consulat, etsi id non necessitas, sed utilitas maior animarum exposcat: ut idem D. Thom. ubi supra, clarissimè docet: & idem (quod de claustris) censendum est de aliis observantiis, ut D. Thom. scribit. Secundo respondetur, quod si Missiones debite assumantur, non solum observantiæ regulari non obesse, sed & illam mirificè perficere, ut ratione, & exemplis supra comprobavimus. Tertio respondetur nobis absolute in regula non præcipi Cellæ clausuram, sed potius ibidem à consilio excepto illa addita est. Quid autem iustius quam Christo ad salutem animarum cooperari, ac finem nostrum adipisci valeamus: alioquin injustè Fratres nostri è Cella ad Conciones, vel ad alia charitatis officia, etiam inter Christianos prodirent.

Ad quintum, jam diximus in solutione ad secundum ex mente D. Thom.

Ad sextum dictum est jam, vitæ asperitatem,

aliaque exercitia Missionibus perfici, quod non speculative tantum, sed & praxi diuturna compertum est: nam verè, ut supra attigimus, unà cum spiritu Missionum virtutes, omnes mirum capiunt incrementum: nam ibi oratio purior, corporis castigatio severior, fides fortior, pro qua tuenda pugnatur, spes firmior, quæ in periculis roboratur; charitas ardentior, quæ pro salute proximorum propriam contemnit vitam, paupertas major; obedientia perfectior, & ne prolixior sim, eminentiori forma ibi virtutes exercentur, ut latè simè supra demonstravimus.

Ad septimum, respondetur, non debere ob stare vitæ paucitatem, quæ Religionibus nascentibus communis est; frivolum enim continet excusationem; nam si sacrarum Religionum auctores, qui Divina fuerunt providentia ornati, conspiciamus, facile inveniemus tempore, quo erant numero pauciores, majori animi magnitudine, ac in DEUM fiducia locos in diversis Orbis Provincias pro anima tum luero spaciisse: ac in primis Christus Dominus pusillo congregato Apostolorum gregi præcepit per universum Orbem Evangelii propagare semina, D. Benedictus Maurum in Galliam, & D. Franciscus, cum primi sui instituti socii senarium numerum non excederent, ac B. Ignatius, cum ad denarium suæ Societatis alumni vix pertingerent, illos in divites mundi partes, ut saluti animarum considerent, destinavit: existimantes nullum tempus Missionibus oportunius, quam nascentis Religionis exordium: Ac ita experientia compertum est, ut hæc Religiones fortius ac cum majori animarum fructu propagarentur, cum numerus esset minor, quia tunc pietas erat major, & ex paucissimis seminibus grana plurima feget interdum collecta est.

Ad octavum, etsi inficiari nequeam occasiones in Missionum studio, esse majores, quæ duriora bella militibus Christi interdum excutere solent: sed fidelis est DEUS, qui non patietur quemquam tentari supra id quod potest: quinimò faciet cum tentatione provencum: ex alia etiam parte gratia est uberior, ita ut ubi abundaverit pugna, superabundet Divina protectio, ut factis ex innumeris sanctorum Martyrum, & Confessorum patet exemplis.

Ad nonum, Resp. illa verba B. Matthei THERESIÆ, ante ipsam esse ab Evangelistis commendata, cum dicunt: *Cæpi Jesus facere, & docere*: quare Apostolis etiam dictum illud convenientissimè poterat adaptari, ut magis exemplo, quam verbis prædicent.

Primum Argumentum sumptum ab effectu contingenti nihil probat; nam quid Dominus vineæ, cum misisset servos, occisis illis, dixit, deseramus vineam. Imò misit alios, quibus iterum interfecit, cum dereliqui vineam? misit & Filium suum, quo mortuo misit Apostolos, & adhuc Prædicatores quamplurimos Judæis, qui erant vineæ cultores, misit, ut relicta peccata, & cæcitate Dominum vineæ agnoscerent, & revererentur. Non ergo deserendæ sunt animæ, quia Evangelio resistunt, & multo minus si aliunde fructus non impediatur: neque ex impedimentis licebit conjecturare voluntatem DEI esse, ut opus relinquatur. Secundo respondetur, Religiosos in Congum missos, quamplurimos fecisse in animabus illis fructus, clarissimis miraculis confirmatos, quare cum ipsi

Videtur.

nostr. *Joannes à JESU MARIA Tom. 4. Tract. sup. laudato cap. 4.*

1. Cor. 10. cap.

Consult. nost. Hieronymus Gracianus Tract. de zelo propagationis Fidei.

